

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. אִם מֵאֵן יִמָּאן אֲבִיהֶ
לְתַתָּהּ לוֹ בְּסֶף יִשְׁקַל בְּמֹהַר
הַבְּתוּלָה: שְׁמוֹת כָּב טו
2. וְכִי יִפְתָּה אִישׁ בְּתוּלָה
אֲשֶׁר לֹא אֲרֻשָּׁה וְשָׁכַב עִמָּה
מֹהַר יִמְהַרְגָהּ לוֹ לְאִשָּׁה:
שְׁמוֹת כָּב טו

הגהות הב"ח

- (א) גמ' ואין לנו פה לאכול:
(ב) רש"י ד"ה והא מלוה וכו'
ומוס' ד"ה ואפי' כו' קודם
(שתקנה). תז"מ וי"צ ס"א
שתזכר:

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

תום' ר"י חזקן

טעמא דרב הונא שריינע שווייך
הב' [לעצער] יתרמה בחי
הא' [מקור] שפעא הא' **ה**
לעצמה אל עא האב סילק
מא ושר לחוש שפא מילק
עצמו ממנה ואמר לה צאי
רובלי קודשין, ולא שיכא
פלותותיהו ברבר מילק
ללל, ומסבדר דהלכתא כר'
ורמיה וכן דעת הר"ם [תרומת]
[שם] דעולא א"י כחותה.
א"י רגתה היא, א"י
לחור קודם שושמע האב בין
אביה כשישמע יכול לעצב.
א"י לשמיעה דאמר חייסן
שרא נתצה האב, וא"י
נתצה האב מקודשה. ולמאן
דפסק כרב ושמאי [לית]
הלכתא כרב ושמאי ותרמיהו
הוא. ולתוארם שפסקי כרבינא
אפילו נתצה האב א"י
קודשין כלל ואפילו תא האב
קודם שישמע אל שעתה כלל
שווייך א"י קודשין ללל, א"י
לא לקבל קודשה אלא רשות
אביה, אלא אפילו לרב אבא,
רביצא דאחא שושמע מהני,
כל זמן לא שמע אבא
ולא נתצה חרות קודשה
וכ"ש לרבינא א"י מותא.
מ"ח'. תהקדשי. א"י רגתה
לקוש אלא באחת, הילכין א"י
אין באחת שוה פורטה אפי"פ
בשבתיה שוה פורטה א"י
מקודשת קודשי ודא אבא
קודשי ספק שוה פורטאו
דאמר [א' לעיל] ב' א' חייסן
שמו שוה פורטה מבדיר. ב'ו
רבו. בשתי רגתה לקודשה.
א"י מקודשת. קודשי א"י

נִרְאִין דְּבְרֵי תַלְמוּדֵי. עוֹלָם קַמְסִיִּים לְמִילְתֵּיהּ וְאִיל וְקֹאמֶר נִרְאִין דְּבְרֵי ר' יִרְמְיָה שֶׁהוּא תַלְמוּדוֹ שֶׁל רַב הוּנָה: **הוּאִיל וְעַשָּׂה כֹּה מַעֲשֵׂה יִתּוּמָה בְּחַיֵּי הָאָב.** בְּחַיֵּי קִידֻשָּׁה וְהַשִּׁיחָה עֲמָהּ שָׁלָה לְדַעְמוֹ כֹּאִילוּ הָיָה יִתּוּמָה וְהוּא רָחַם וְשָׂקָה אֹה הפְּקִיר וְזוֹת שִׁישׁ לוֹ כֹּה אִישׁ שִׁמְיָקוֹ הוֹדָדָה דְּכַשְׁלָמָה נִתְקַדְּשָׁה לְדַעְמוֹ וְאִיכָּא לְמַיְמַר לְמַיְמַר וְנִיבְסִית שָׁלָה לְדַעְמוֹ אִיכָּא לְמַיְמַר בְּחֻדָּא שְׁמִיקָה מִרְחַח רַחֵם אֲזֵל כּוּלִי הָאֵל לֹא שְׁמִיק: **יְכוּלִין לַעֲכָב.** הוּאִיל וְנִשְׁעַת קִבְלָה לֹא נִתְרַחֵם הָאָב אִם בְּאִתָּה לְחֻזּוֹר קוּדֹס שִׁתְרַחֵם הָאָב מְחֻזְרָת וְלֹא מְהֻזָּר מוֹ רִצְיָי הָאָב: **אֵין לֵי.** יְכוּלִין לְמַאֲן אֲלֵא אֲחֵיהּ: **הוּאִיל וְר' וְקַס"ד** בְּפִתָּה לֹאֹס קִידוּשִׁין אֲשֶׁמְוִיעִין קִרָּא וְלַמַּיְמַר דְּמַנִּי הִדְרָה כֹּה: **לֹא סִינּוֹן כֹּסֶר אִיפְכָּא.** דְּכֵר שְׂאִינוֹ: יְכוּלִין לְשֻׁנּוּי לְכוּ. קִרָּא בְּפִתּוּי שָׁלָה לֹאֹס קִידוּשִׁין מִשְׁמַעִי: **קִרָּא צַעִי.** לַמַּיְמַר דְּאֲבִיהּ יְכוּלִין לַעֲכָב וְכוּן הִיא וְתַהֲיֵבֶם מִיַּת לָן לְאוֹסְרָה וְהַשִּׁיחָה צַעֲלֵיהּ קִידוּשִׁין קִידוּשִׁין הֵן: **אֲמַר ר"ג** לומר שֶׁשְׁמֵלֶם קֹנֵם כְּמוֹפֹסָה.

קרא לאו לאשמועינן היתרא אלתערך
אלא לאשמועינן דכי מעבכא איהי
נמי משלם קנס כדון מפותה שמה
הכמוז קנסא צמיאון האב הכי נמי
תלי צמיאון לדידא: אי פני.
סיעמא היא: היינו. ודאי דמנינא
ממר ימהרנה לו כו': אמר ליה.
ממא לא תסייען דליכא למימר
דנערך לה^ו בקדושי אחריני לעמ
אביה: **בתנ"י** ואם לאו אינה
מקודשת. לכיון דלמר התקדשי
התקדשי כל חדא וחדא הוו קידושי
באנפי נפשייהו: היסא אוכלת ראשונה
ראשונה. בגמרא מפרש לה אהיא
קאי וטעמא מאי: גב' מאן סגא
התקדשי התקדשי. הוא דהוי פרטא
אבל צו ובזו לאו פרטא: אמר
רבה ר"ש הוי. (בשבעות דף לז:) גבי
ומשנה תושעין צוות: אסייא. קאי
היסא אוכלת: אינימא ארישא. כי אמר
התקדשי התקדשי: אלא אסייא.
דחשיבא ליה כללא קאמר דאם היסא
אוכלת ראשונה ראשונה כו' וכי איכא
בחדא שוה פרטא מיהא מיקדשא:
ואפילו בקמייתא. ואפילו הראשונה
ארי לנו משנה שניה אע"פ שאין
באחרונה שוה פרטא מקודשת:
והא מלוה היא. כיון דקידושין לא
נגמרו עד שתקבלם כולם והיא כבר
אכלה את הראשונה קודם^ו שתקנה
אותה בקידושה הויא זו הראשונה
מלוה גבה: הרי שלחן פז' כלומר
הרי לנו משנה שניה אע"פ

יודעים לפרשה: ומיקרבא הנייפא. מוכנת היתה הייתה וגלתא את
ללצא שהיתה חפלה בהן: ש"מ מדר' אמי. דשני הא מילתא תלתא:
ש"מ במקדש צמלו אינה מקודשת. מדקביל הך אתקפתא דפרכין
לעיל והא מלוה היא ואיזדקיק לשניי עלה מאי צלחת בצחרונה
קאמר אלמא ס"ל שאינה מקודשת. ושמע מינה פרוטה ומלוה דעסה
אפרוטה. מדשייחא למתני' הכי דכי ים בצחרונה ש"פ מקודשת ואע"ג
דקמיתא מלוה הויא צדה ויכולון קדשה דלא כללח חשיב ליה גבי
מנחת וקאמר דאם יש צבון שיה פרוטה מקודשת אלא קידוש אכולהו
קיימי אפי' גבי אכולת דהוו להו מלוה ופרוטה מקודשת בצחרונה:

הראשונה כבר קודם ^(ט) שתקנה אותה בקידושין היין מלווה גבה וא' צפרק האומר (טז טז.) האומר לאשה התקדשי לי לאחר ל' י' דמותרת קידושין אלו לידה וי"ל דיש לחלק דהתם הרי הדיבור נגמ

[אִימָא גַּמְרָה וּמִקְנִיָּא בּוֹ]. אַע"ג דְּלֹא תַּלּוּ בְּדִידָהּ לְהַתְקַדֵּשׁ בַּפֶּה

האיש מקדש פרק שני קידושין

גראַין דברי תלמיד. משמע הכא דרב ירמיה תלמידיה דרב הוה
הוה וקשה דצפרק תפלת השחר (ברכות דף מ:.) * משמע
דתלמיד חבר דרב הוה דקאמר התם רב כלי של שבת צע"ש א"ל רב
ירמיה צר אבא מי צלית א"ל אין צדיקא ומדלא קאמר ליה רב
ירמיה מי צדיל מר שמוע מינה שהיה
לו תלמיד חבר וגרעה דתרי רב
ירמיה הווי:

בֵּין הָיָא בֵּין אָבִיהּ יְבוּלִין עֲשֶׁבֶב. וְאֵעִ"ג דְּלֹאָר דְּלֵעִיל (דף מ"ד) חִישְׁיָן שְׂמֹנֶה נִתְרַבֵּה הָאֵל אֲבִיהּ בְּסִתְמָהּ שְׂשֻׁמֶה וְשִׁתָּן אֲזֵל הִיכָּא דְמִיחָה גִילָה דְעֵצָהּ וְלֹא מִיבְעִיָּה אִם לֹא נִתְרַבֵּה הָאֵל שְׂבִינְיָה הִיא (פ"א פ"ב ע"ב) וְאֵתְרָא אֲבִיהּ

וְיָבִיט עַל הָעַמּוּדָה מִן הַלַּיְלָה
 וְלֹא רָבִי לָהּ תִּזְלוּ
 וְיָבִיט לָכֹה כְּגוֹן שְׁפִיתָהּ
 הַשְׁלֵא לְשׁוֹם אִישׁוֹת
 בְּרִי יִצְחָק לֹאמֹר
 הָאֵל רַב יוֹסֵף אִי
 רִימָהֲנָה לוֹ לֵאשׁוּה
 וְאִם פִּתָּה לְשׁוֹם
 לֵי אֵל אֲבִי צְרִיכָה
 מִתְנִי הָאוֹמֵר
 מִמֶּרָה זֶה הַתְּקִדְשִׁי לִי
 שׁוּה פְרוּמָה מְקוֹדֶשֶׁת
 וְתִבְּזוּ וְתִבְּזוּ וְתִבְּזוּ
 מְקוֹדֶשֶׁת וְאִם לֹא
 תִּאֻכְלָתָ רֵאשׁוֹנָה
 תֵּעָר שִׁיחָא בִּאֲחָת
 מֵאֵן תִּנָּא הַתְּקִדְשִׁי

וְשֵׁי הָיָה דְאִמְרֵי הָעֶדֶד
 חֵדֵּד וְאַחֵד: ^י בּוֹז וּבּוֹז
 ! כּוֹ: אַחִיָּא אִילִימָא
 כֻּלְּת אַפִּי מִנַּחַת נְמוֹ
 קְאָמֵר אֵלָא אַסִּיפָא
 מְלוּהָ הִיא אִמֵּר רַבִּי
 בִּשְׂרָ וְהִרִי סִכִּין וְאִין
 מוֹאֵל אִמְרֵי תִרְוִייהוּ
 מִיבַעֲיָא קְאָמֵר לֹא
 כֹּא שׁוּה פְרוּטָה אִין
 יֵת הוּאֵל ^י וּמִיִּקְרַבָּא
 וּמִקְנִיָּא נִפְשָׁה קַמִּי^ל
 סִיפָא וּמֹאֵי עַד שִׁיחָא
 פְּרוּטָה יַעַד שִׁיחָא
 אִמֵּר רַבָּא שְׁמַע
 שְׁמַע מִינָהּ ^י הַמְקַדֵּשׁ
 שֶׁתּ וּשְׁמַע מִינָהּ
 שֶׁתּ ^י דַּעְתָּהּ אִפְרוּטָה
 וּשְׁמַע

דף כח.) א"ה היינו דמתרגמינן ססגונא א"ל אזי זריכה קידושין
כו' ולא תסייעיה מהא וי"מ דר"נ בל ליישב לעולם אימא קך שפיתה
לגס אישות וברסי' אלא אמר ר"נ ולא תימא דמיקשי לרב אפי' דאמר
אביה ולא היא דהא דקאמר הכא דיכולה למאן אינו ר"ל דלא תהא
אשתו כיון דרורא אביה אינה יכולה לעבד אלא ר"ל שמשלם קנס
כמפותה כלומר דעין שאל מפותות שאלא ממאן דכפי' בקוטרס
ופריך רב יוסף דבממיה אי הכי כו' :

ואפילו בקמייתא. פי' בקונטרס אפילו הראשונה או השנייה שיהיה פירוט אע"פ דאין בזהרונה שיהיה פירוט מקודשת והאמלוג הוא כיון דהקידושין לא נגמרו עד שתקבלם כולם והיא אכלה כיון דבמזמרת קידושין אחת ילדה היכי הוה מלוה הא אמרינן לקמן אפי' נתאכלה המזמרת מקודשת אלא לאו מלוה יניחה היכא קודם שתאכלה דכל הכא דלא נגמרו הקידושין עד אחר מסירה זמניה איכא למימר דמלוה הן אכלה:

ז משה פרוטה דאדמירן צפ"ק) מיהו נקל עושה לריכוחא מ"י:
ושמע
ובו שמעו עה בזו דו פרט, ולר' שמעון ל"ש הכי ול"ש הכי כללא אמר. ולר' יהו
בזו בזו בלא וי", ולר' יוחנן אליבא דר' מאיר לא מצינן לארקוטא דהא חזי ליה"ה
אזן דפסך כר' שמעון. איינש. דקאמר התקישת. אילא אסיפא. דקאמר התקיש
מאן דר' בתמרה דאנשה שאכלא שוה פרוטה אצ"פ שאין באחרונה ש"פ מוקדשת
הויא לה קמייתא דמלוה ואינה מוקדשת. באחרונה. ואצ"פ דקדשה נמי בקמייתא,
דינתא אפרוטה. אינה מוקדשת. דהא אקמר שאם ראנשה שוה פרוטה ולא האחרונה
דינתא אפרוטה. דינתא אפרוטה. כדפרישנא.

עין משפט
נר מצוה

כב א מיי פיה מלך אישוע
הלוי עמון עמון מה
טווענען הארעם פון לו קעני יא:
כג ב ג מיי פיה מלך אישוע
הלוי עמון הארעם פון קעני
קעני ג:
כד ד מיי פיה מלך אישוע
לעלען בן מן טווענען הארעם
האן לא עמון ה:
כה ה עמון בדינע פיה מלך
מדרס העלע יא:
כו ו מיי פיה מלך אישוע
הלוי טווענען עס:
כז ז מיי פיה מלך אישוע
עמון מה טווענען הארעם
האן כה קעני ז:
כח ח מיי פיה הלוי טווענען
עס קעני די:

מוסף תוספות

- א. אהרםלע קנס פארמאן
ידיה. מו'ן טו'ן. א. אברהם.
(עו'ס) (עו'ס) (עו'ס)
אין שייך לומר שמהלכה
אין אצ"ע דעכשוי און
לעצמה קוין דרשענע פיהר
עניין היא. אלא. מו'ן טו'ן.
דחתם אהרם דיכע אל
כדיברו אהרם ויכין דגמר
דיברו דקנס שנתאלעמנו
אחא שקבע מו'ן לחול בו
הקדושין כי מהמאלכ ברהמא
מהמאלכ אכל וכהא שווא
המאלכ דיברו וזה אמר לה
התקדשתי בך באלו דרגא
דקנס שנינו וזה שחילול
הקדושין כלל עד גמר כולן
און שקבלת את כולן אהרם
ידיה אלא פתון אשוי
אוכלת דאשונה היא לה
שלוהי ד בקדושין וזהו שווא
מלוה לה. (עו'ס).

תום' ר"י הזקן (המשך)

[illegible]